ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedy Mgr. Aleše Roztočila a soudců Mgr. Petry Weissové a Mgr. Tomáše Kocourka v právní věci žalobce: **I. S.**, proti žalovanému: **Ministerstvo vnitra**, se sídlem Nad Štolou 3, Praha 7, proti rozhodnutí žalovaného ze dne 29. 8. 2022, č. j. OAM-569/ZA-ZA12-D02-2022, v řízení o kasační stížnosti žalovaného proti rozsudku Krajského soudu v Brně ze dne 1. 11. 2022, č. j. 32 Az 30/2022-33,

takto:

I. Kasační stížnost **se zamítá**.

II. Žádný z účastníků **nemá** právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti.

Odůvodnění:

I. Přehled dosavadního řízení

[1] Žalovaný v záhlaví uvedeným rozhodnutím rozhodl tak, že žádost žalobce o udělení mezinárodní ochrany je nepřípustná podle § 10a odst. 1 písm. b) zákona č. 325/1999 Sb., o azylu, řízení o udělení mezinárodní ochrany se zastavuje podle § 25 písm. i) téhož zákona a státem příslušným k posouzení podané žádosti podle čl. 3 Nařízení Evropského parlamentu a Rady (EU) č. 604/2013, kterým se stanoví kritéria a postupy pro určení členského státu příslušného k posuzování žádosti o mezinárodní ochranu podané státním příslušníkem třetí země nebo osobou bez státní příslušnosti v některém z členských států (dále též „nařízení Dublin III“), je Španělské království.

[2] Žalobce podal proti rozhodnutí žalovaného žalobu, v níž upozornil, že z Ruské federace do České republiky dorazil kvůli svému partnerovi, s nímž žije ve společné

domácnosti od roku 2017. Partner žalobce je v České republice žadatelem o udělení mezinárodní ochrany. Neobstojí proto závěr žalovaného, že v případě žalobce nelze aplikovat kritérium čl. 10 nařízení Dublin III, jelikož na území jiného členského státu EU nepobývají žalobcovi rodinní příslušníci. Žalovaný nevzal v úvahu, že žalobce se svým partnerem nemohou uzavřít registrované partnerství na území Ruské federace ani na území České republiky. S ohledem na probíhající řízení o udělení mezinárodní ochrany partnera žalobce není ani možné, aby se přesunuli do Španělska. O vízum žalobce požádal na zastupitelském úřadu Španělského království z toho důvodu, že v březnu 2022 nebylo možné získat vízum v jiném členském státě, ani v České republice. Konzulát České republiky v Moskvě od začátku války na Ukrajině přestal přijímat žádosti pro vydávání schengenských víz. Španělská ambasáda i v té době však víza vydávala dál. Žalobce dále vyjádřil nesouhlas s tím, jak žalovaný postupoval při hodnocení toho, zda jsou splněna kritéria čl. 17 nařízení Dublin III.

[3] Krajský soud v záhlaví uvedeným rozsudkem rozhodnutí žalovaného zrušil. Za nesporné označil, že partnera žalobce nelze považovat za rodinného příslušníka ve smyslu čl. 2 písm. g) nařízení Dublin III, a proto nebylo možné aplikovat čl. 10 a 11 nařízení Dublin III. Navázal, že vztah žalobce a jeho partnera bylo možné posoudit z pohledu čl. 17 nařízení Dublin III, jelikož v ČR k nesezdaným párům není přistupováno podobně jako k párům sezdaným, byť český právní řád v některých odvětvích s tímto typem soužití počítá.

[4] Žalobce v průběhu správního řízení upozornil žalovaného na skutečnost, že na území ČR požádal o udělení mezinárodní ochrany jeho partner, se kterým žil v zemi původu ve společné domácnosti. Žalovaný se však s touto argumentací žalobce v napadeném rozhodnutí v rámci možnosti aplikace čl. 17 nařízení Dublin III vypořádal velmi stručně a nedostatečně. Tato možnost posoudit žádost o mezinárodní ochranu představuje diskreční oprávnění členského státu, nikoli jeho povinnost. Případné využití čl. 17 odst. 1 nařízení Dublin III je otázkou správního uvážení žalovaného. Diskrece žalovaného ohledně využití čl. 17 nařízení Dublin III však není neomezená. Nejvyšší správní soud proto ve své judikatuře dovodil, že pokud v konkrétním případě existují důvody hodné zvláštního zřetele, má žalovaný povinnost zdůvodnit, proč nevyužil diskrečního oprávnění (rozsudek ze dne 5. 1. 2017, č. j. 2 Azs 222/2016-24). S přihlédnutím k rozsudku NSS ze dne 12. 1. 2017, č. j. 5 Azs 229/2016-44, krajský soud žalobci přisvědčil, že mezi okolnosti hodné zvláštní zřetele je třeba zařadit i tvrzení o existenci partnera či druha na území ČR. V posuzované věci má žalobce partnera, o jehož žádosti o udělení mezinárodní ochrany je na území ČR vedeno řízení. Není proto pravdou, jak tvrdí žalovaný, že se v tomto případě vůbec neměl povinnost zabývat možností aplikace čl. 17 nařízení Dublin III, jelikož partner žalobce nesplňuje podmínky čl. 2 nařízení Dublin III. Podle názoru soudu naopak tuto povinnost měl, protože v případě žalobce vyvstaly důvody hodné zvláštního zřetele – existence partnera, na něhož nelze aplikovat definici rodinného příslušníka dle čl. 2 písm. g) nařízení Dublin III, ale se kterým žalobce v zemi původu žil ve společné domácnosti, nemohli však uzavřít sňatek ani registrované partnerství a tím svůj svazek oficiálně stvrdit, protože to není v Ruské federaci možné.

[5] Žalovaný však v napadeném rozhodnutí pouze stručně uzavřel, že nenašel důvody pro aplikaci čl. 17 nařízení Dublin III a nezabýval se okolnostmi konkrétně uvedenými žalobcem – tedy tím, že žalobce má v ČR partnera, který zde požádal o mezinárodní ochranu a tím, že partner žalobce proti rozhodnutí o neudělení mezinárodní ochrany podal žalobu ke Krajskému soudu v Brně (řízení je vedeno pod sp. zn. 41 Az 25/2022). Žalovaný tedy nesprávně odkázal na tvrzení žalobce, že v případě přemístění žalobce do Španělského království pojede jeho partner s ním, když věděl, že partner žalobce nemůže opustit ČR, dokud nebude o jeho žádosti o udělení mezinárodní ochrany definitivně rozhodnuto (§ 49a odst. 2 zákona o azylu). Krajský soud shrnul, že žalovaný měl zvážit možnost využití diskrečního oprávnění stanoveného v čl. 17 nařízení Dublin III a případný negativní závěr řádně odůvodnit, což však neučinil. Žalovaný tak měl zohlednit rodinné vazby žalobce s jeho partnerem, ač nejsou sezdáni v oficiálním svazku. Uvedená rodinná vazba sice není v nařízení Dublin III explicitně vyjádřena, její posouzení však může spadat pod čl. 17 tohoto nařízení, kdy na základě diskrečního oprávnění obsaženého v čl. 17 nařízení Dublin III měl žalovaný posoudit tento rodinný vztah, nadto v situaci, kdy je sice již negativně rozhodnuto o žádosti partnera žalobce o udělení mezinárodní ochrany v ČR, avšak byla podána žaloba ke krajskému soudu, který o žalobě rozhodnul rozsudkem ze dne 16. 11. 2022, č. j. 41 Az 25/2022-92, rozhodnutí žalovaného zrušil a věc mu vrátil k dalšímu řízení.

II. Obsah kasační stížnosti

[6] Proti tomuto rozsudku krajského soudu podal žalovaný (dále též „stěžovatel“) kasační stížnost. Za základní otázku, která by měla být Nejvyšším správním soudem posouzena, žalovaný označil užití článku 17 nařízení Dublin III při nedostatku zákonných podmínek taxativně stanovených v čl. 2 písm. g) tohoto nařízení. Stěžovatel vyjádřil přesvědčení, že krajský soud se pokusil extenzivně rozšířit okruh rodinných příslušníků prostřednictvím stěžovateli podsouvané aplikace čl. 17 nařízení Dublin III. Namítl, že aplikaci tohoto článku nevynechal a vyjádřil přesvědčení, že ho aplikoval nad rámec svých zákonných povinností. Nesouhlasí proto se závěrem krajského soudu, že by měl být prakticky povinen se za všech okolností pokusit o to, aby v rámci dublinského řízení odůvodnil žalobcovu žádost tak, aby byla nakonec řešena v České republice. V této souvislosti stěžovatel odkázal na rozsudek Krajského soudu v Praze ze dne 6. 3. 2015, sp. zn. 49 Az 18/2015, dle nějž v situaci, kdy členský stát nevyužije oprávnění podle čl. 17 nařízení Dublin III, není povinností správního orgánu, tuto okolnost ve svém rozhodnutí výslovně odůvodňovat. Na aplikaci čl. 17 nařízení Dublin III není nárok, jde pouze o oprávnění členského státu, nikoliv o jeho povinnost, a užití tohoto institutu tudíž není vynutitelné. Z nařízení Dublin III neplyne ani povinnost správního orgánu odůvodňovat nevyužití tohoto diskrečního oprávnění.

[7] Při posuzování čl. 17 nařízení Dublin III nelze brát plně v úvahu oprávněnost pobytu partnera, u kterého je vedeno řízení o udělení mezinárodní ochrany. Nejedná se totiž o klasické oprávnění a nelze spoléhat na výsledek řízení či jeho délku, po kterou tu je tvrzený partner stěžovatele v „oprávněném postavení“. Vadou napadeného rozsudku je, že

v něm krajský soud argumentuje zrušením rozhodnutí žalovaného ve věci partnera stěžovatele dne 16. 11. 2022.

[8] Žalobce se ke kasační stížnosti nevyjádřil.

III. Posouzení kasační stížnosti

[9] Nejvyšší správní soud nejprve posoudil zákonné náležitosti kasační stížnosti a konstatoval, že byla podána včas, osobou oprávněnou, proti rozhodnutí, proti němuž je kasační stížnost ve smyslu § 102 s. ř. s. přípustná, a za stěžovatele v souladu s § 105 odst. 2 s. ř. s. jedná zaměstnankyně s vysokoškolským právnickým vzděláním, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie. Poté Nejvyšší správní soud přezkoumal důvodnost kasační stížnosti dle § 109 odst. 3 a 4 s. ř. s., v mezích jejího rozsahu a uplatněných důvodů. Neshledal přitom vady podle § 109 odst. 4 s. ř. s., k nimž by musel přihlédnout z úřední povinnosti.

[10] Kasační stížnost není důvodná.

[11] Z provedené rekapitulace je zřejmé, že v posuzované věci se jedná o posouzení, zda žalovaný správně aplikoval čl. 17 nařízení Dublin III, podle jehož odst. 1 se *odchylně od čl. 3 odst. 1 může každý členský stát rozhodnout posoudit žádost o mezinárodní ochranu, kterou podal státní příslušník třetí země nebo osoba bez státní příslušnosti, i když podle kritérií stanovených tímto nařízením není příslušný. Členský stát, který se rozhodl, že posoudí žádost o mezinárodní ochranu podle tohoto odstavce, se stává příslušným členským státem a přebírá povinnosti s tím spojené. V případě potřeby uvědomí prostřednictvím elektronické komunikační sítě "DubliNet", zřízené podle článku 18 nařízení (ES) č. 1560/2003, původně příslušný členský stát, členský stát, který vede řízení o určení příslušného členského státu, nebo členský stát, kterému byla podána žádost o převzetí nebo přijetí zpět. Členský stát, který se stal příslušným podle tohoto odstavce, uvede v systému Eurodac v souladu s nařízením (EU) č. 603/2013 datum, kdy se rozhodl, že posoudí žádost o mezinárodní ochranu*.

[12] V rozsudku ze dne 3. 7. 2018, č. j. 7 Azs 200/2018 - 17, Nejvyšší správní soud konstatoval, že nejčastější důvod použití diskrečního oprávnění (byť není možné a priori vyloučit důvody jiné) vyjádřil unijní normotvůrce v bodě 17 odůvodnění nařízení Dublin III takto: „*Kterýkoli členský stát by měl mít možnost odchýlit se od kritérií příslušnosti, zejména z humanitárních důvodů a z důvodu solidarity, aby bylo možné sloučit dohromady rodinné příslušníky nebo příbuzné nebo jiné členy rodiny a posoudit žádost o mezinárodní ochranu, která byla podána tomuto nebo jinému členskému státu, i když pro toto posouzení není příslušný podle závazných kritérií stanovených tímto nařízením.*“

[13] Otázkou, zda správní orgán, který rozhoduje o určení členského státu příslušného k posouzení žádosti o mezinárodní ochranu a konstatuje příslušnost jiného státu, je povinen zabývat se v odůvodnění svého rozhodnutí také tím, proč nevyužil diskrečního oprávnění podle čl. 17 odst. 1 nařízení Dublin III, se Nejvyšší správní soud již zabýval, přičemž v usnesení ze dne 28. 7. 2016, č. j. 9 Azs 118/2016 – 36, a v rozsudku ze dne 26. 5. 2016, č. j. 2 Azs 113/2016 – 26, dospěl k závěru, že obecně není správní orgán

povinen odůvodňovat, proč nepřistoupil k použití diskrečního ustanovení čl. 17 tohoto nařízení.

[14] V rozsudku ze dne 5. 1. 2017, č. j. 2 Azs 222/2016 – 24, Nejvyšší správní soud tyto závěry upřesnil, přičemž v bodech 29, 31, 33 a 34 konstatoval, že:

„29. *Cílem dublinského systému, který se v současnosti opírá o nařízení Dublin III, je zajistit, aby byl za posuzování žádosti o mezinárodní ochranu odpovědný pouze jeden stát, dále zabránit zahlcení systému žádostmi téže osoby v různých členských státech a co nejrychleji určit stát příslušný k posuzování žádosti, aby byl zaručen přístup k účinné mezinárodní ochraně. Tím nařízení směřuje k eliminaci tzv. forum shopping, respektive asylum shopping – ke snaze zabránit žadatelům, aby si vybírali, kde chtějí získat mezinárodní ochranu. Za tím účelem obsahuje nařízení Dublin III podrobná kritéria pro určování příslušného státu tak, aby v individuálních situacích bylo možné jednoznačně posoudit, který členský stát je odpovědný za posuzování konkrétní žádosti. (...)*

31. Z ustálené judikatury i literatury vyplývá, že diskrece je v právním státě vždy nějak omezena nebo vymezena, a není a nemůže být nelimitována, neboť v opačném případě by byl vytvářen prostor pro libovůli, která je nepřijatelná. Ani správní uvážení ohledně toho, zda bude aplikováno správní uvážení obsažené v čl. 17 odst. 1 nařízení, tak nelze provádět zcela neomezeně. Nejvyšší správní soud v rozsudku ze dne 23. 3. 2005, č. j. 6 A 25/2002-42, (č. 906/2006 Sb. NSS, konstatoval, že ‚[a]bsolutní či neomezené správní uvážení v moderním právním státě neexistuje. Každé správní uvážení má své meze, vyplývající v prvé řadě z ústavních principů zákazu libovůle, principu rovnosti, zákazu diskriminace, příkazu zachovávat lidskou důstojnost, principu proporcionality atd.' V aktuálně pojednávaném případě lze za takový limit považovat naznačenou povinnost státu zabývat se případy vykazujícími okolnosti hodné zvláštního zřetele, tedy tam, kde by neposouzení možných důsledků postoupení žádosti státu příslušnému k řízení dle nařízení Dublin III mohlo vést k nenaplnění smyslu nařízení – tj. k nezajištění účinné mezinárodní ochrany. V takových situacích lze konstatovat nutnost vypořádání aplikace čl. 17 odst. 1 správním orgánem, přičemž je třeba takové rozhodnutí odůvodnit. (...)

33. Vyjádření suverenity v podobě atrakce posuzování žádosti o mezinárodní ochranu nepříslušným státem tak neznamená právo k libovůli, nýbrž povinnost hledat a nacházet racionální řešení přiměřená konkrétním okolnostem. Pokud z okolností případu plyne, že je hodný zvláštního zřetele, je na místě úvahu o aplikaci čl. 17. odst. 1 nařízení Dublin III učinit. Případy hodné zvláštního zřetele nelze žádným vyčerpávajícím způsobem obecně popsat, přesto však v rámci nich jsou patrné dvě významnější skupiny, které lze typově charakterizovat: V první řadě případy, kdy má žadatel o mezinárodní ochranu zvláštní vztah k České republice, resp. Česká republika má zvláštní zájem na jeho ochraně (např. za prokázané služby našemu státu či pro jiný specifický vztah k němu). Další skupinou jsou případy, kdy by aplikace určené příslušnosti jiného členského státu mohla mít nežádoucí důsledky jiné než takové, s nimiž samotné nařízení Dublin III typově počítá a pro něž stanovuje konkrétní specifická pravidla (viz jeho čl. 3 odst. 2). V druhé z popsaných typových skupin případů je v první řadě na místě nejprve zkoumat, zda by tyto důsledky mohly skutečně s významnou pravděpodobností nastat, a pokud ano,

zda stát příslušný dle nařízení může sám učinit opatření, která by zajistila ochranu žadatele před těmito důsledky.“

34. K rozhodnutí Krajského soudu v Praze, ze dne 6. 3. 2015, sp. zn. 49 Az 18/2015, dle kterého ‚[v] situaci, kdy členský stát tohoto [diskrečního] oprávnění nevyužije, není povinností správního orgánu, který ve věci rozhoduje, tuto okolnost ve svém rozhodnutí výslovně odůvodňovat‘, na které se odvolává krajský soud v napadeném rozsudku, lze konstatovat, že jeho striktní aplikace by mohla vést k nepřiměřeným důsledkům. Citované rozhodnutí v podstatě hájí právo na neomezené rozhodování správního orgánu, čímž jde proti ústavnímu zákazu libovůle. Na druhé straně však lze uvedenému rozsudku přitakat v tom smyslu, že užití diskrečního oprávnění podle čl. 17 odst. 1 nařízení Dublin III má být vyhrazeno jen vskutku výjimečným případům, kterých bude v porovnání s celkovým obvyklým počtem řešených žádostí o azyl výrazná menšina. Úvahu o tom, zda případně neuplatnit diskreční oprávnění podle výše zmíněného ustanovení, je proto správní orgán povinen učinit a ve svém rozhodnutí přezkoumatelným způsobem projevit jen tehdy, vyjdou-li v řízení najevo takové okolnosti, z nichž je patrné, že uvedené úvahy je v konkrétním případě třeba. Nevyjdou-li žádné takové okolnosti najevo, absence zmínky o diskrečním oprávnění nečiní rozhodnutí žalovaného nepřezkoumatelným pro nedostatek důvodů (srov. k tomu bod 15 rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 28. 7. 2016, č. j. 9 Azs 118/2016-36, a rozsudek téhož soudu ze dne 26. 5. 2016, č. j. 2 Azs 113/2016-26).“

[15] K poukazu stěžovatele na rozsudek Krajského soudu v Praze sp. zn. 49 Az 18/2015 postačuje odkázat na předchozí odstavec. Z citovaného rozsudku č. j. 2 Azs 222/2016 – 24 dále vyplývá, že pokud jsou dány okolnosti hodné zvláštního zřetele, je správní orgán je povinen učinit úvahu, zda uplatnit diskreční oprávnění podle čl. 17 odst. 1 nařízení Dublin III. Obecný závěr stěžovatele v kasační stížnosti, že z nařízení Dublin III neplyne povinnost správního orgánu odůvodňovat nevyužití tohoto diskrečního oprávnění, proto neobstojí.

[16] Stěžovateli lze přisvědčit potud, že aplikaci čl. 17 odst. 1 nařízení Dublin III zcela neopomněl. V odůvodnění svého rozhodnutí totiž uvedl, že žalobce nemá na území České republiky pevné rodinné vazby, jeho partner nesplňuje podmínky čl. 2 nařízení Dublin III a jeho žádost o udělení mezinárodní ochrany již byla žalovaným zamítnuta. Následně konstatoval, že nenašel žádné důvody pro aplikaci čl. 17 odst. 1 nařízení Dublin III.

[17] Stěžovatel se však ve svém rozhodnutí nezabýval, jak již výstižně konstatoval krajský soud, probíhajícím řízením o udělení mezinárodní ochrany (partner žalobce podal dne 25. 7. 2022 žalobu proti rozhodnutí o neudělení mezinárodní ochrany ve své věci). Především pak stěžovatel nezohlednil vztah žalobce a jeho partnera. Žalobce přitom uvedl, že se svým partnerem má dlouhodobý vztah od roku 2017, přičemž vedou společnou domácnost a společně hospodaří. Žalobcem zmíněná délka vztahu a způsob soužití nasvědčují tomu, že se jedná o vztah se silnou partnerskou (rodinnou) vazbou. Jak již bylo uvedeno výše, rodinné vztahy představují podle odůvodnění nařízení Dublin III důvod pro použití diskrečního oprávnění podle čl. 17 odst. 1 nařízení Dublin III. Nejvyšší správní

soud ostatně již v rozsudku ze dne 12. 1. 2017, č. j. 5 Azs 229/2016-44, na který krajský soud přiléhavě poukázal, mezi okolnosti hodné zvláštního zřetele zařadil tvrzení o existenci partnera na území ČR. Nejvyšší správní soud má proto stejně jako krajský soud za to, že tyto skutečnosti představují okolnosti hodné zvláštního zřetele, které měly být náležitě zkoumány, zváženy a posouzeny v odůvodnění rozhodnutí stěžovatele z hlediska použití diskrečního oprávnění podle čl. 17 odst. 1 nařízení Dublin III. Nejvyšší správní soud opět připomíná, že i výkon diskrečního oprávnění musí být přezkoumatelným způsobem odůvodněn, aby bylo patrné, že se nejedná o protiústavní libovůli, zejména že stěžovatel nejedná diskriminujícím způsobem.

[18] Výtce stěžovatele, že se krajský soud pokusil extenzivně rozšířit okruh rodinných příslušníků prostřednictvím stěžovateli podsouvané bezpodmínečné aplikace čl. 17 nařízení Dublin III nelze přisvědčit, neboť krajský soud výslovně a opakovaně v bodech 28 a 35 kasační stížností napadeného rozsudku uvedl, že partnera žalobce nelze považovat za rodinného příslušníka ve smyslu čl. 2 písm. g) nařízení Dublin III (tento závěr stěžovatel nenapadl, a proto Nejvyššímu správnímu soudu v tomto řízení nepřísluší, aby se správností tohoto názoru krajského soudu zabýval). Neobstojí ani tvrzení stěžovatele, že jej krajský soud zavázal k tomu, aby se za všech okolností pokusil o odůvodnění žádosti žalobce tak, aby byla řešena v České republice. Krajský soud totiž stěžovatele zavázal k tomu, aby na základě diskrečního oprávnění obsaženého v čl. 17 odst. 1 nařízení Dublin III posoudil rodinný vztah žalobce v situaci, kdy partner žalobce má stále postavení žadatele o mezinárodní ochranu v České republice. Tento závěr krajského soudu je zcela správný a Nejvyšší správní soud se s ním plně ztotožňuje.

[19] Argumentaci stěžovatele ohledně pobytového oprávnění partnera stěžovatele při posuzování čl. 17 odst. 1 nařízení Dublin III nelze zohlednit, neboť nebyla obsažena v přezkoumávaném rozhodnutí žalovaného. Ke stěžovatelem zmíněné skutečnosti, že krajský soud v kasační stížností napadeném rozsudku ze dne 1. 11. 2022 upozornil na jiný rozsudek téhož soudu ze dne 16. 11. 2022, Nejvyšší správní soud konstatuje, že rozsudek by neměl poukazovat na skutečnosti, které nastaly po jeho vydání, byť tak může učinit nad rámec potřebného odůvodnění pro jeho úplnost a přesvědčivost, jak tomu bylo v posuzované věci. Zmíněný odkaz na jiný rozsudek krajský soud učinil toliko pro úplnost, a nemění tudíž nic na tom, že rozsudek krajského soudu je zcela správný a jeho závěry jsou pečlivě, srozumitelně a logicky zdůvodněné. Podstatná podle Nejvyššího správního soudu je skutečnost, že (i ke dni vydání napadeného rozhodnutí stěžovatele) měl partner žalobce postavení žadatele o mezinárodní ochranu dle § 2 odst. 1 písm. b) zákona o azylu na základě žaloby podané proti zamítavému rozhodnutí stěžovatele, která měla odkladný účinek dle § 32 odst. 2 téhož zákona.

IV. Závěr a rozhodnutí o nákladech řízení

[20] Nejvyšší správní soud shledal nedůvodnými všechny stěžovatelem uplatněné námitky, kasační stížnost je proto nedůvodná. Z tohoto důvodu Nejvyšší správní soud dle § 110 odst. 1 věty druhé s. ř. s. kasační stížnost zamítl.

[21] Zároveň Nejvyšší správní soud rozhodl o nákladech řízení o kasační stížnosti podle § 60 odst. 1 s. ř. s. ve spojení s § 120 s. ř. s. Stěžovatel neměl v řízení úspěch a právo na náhradu nákladů řízení proto nemá. Procesně úspěšnému žalobci pak žádné náklady v řízení o kasační stížnosti nevznikly.

P o u č e n í : Proti tomuto rozsudku **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 26. ledna 2023

Mgr. Aleš Roztočil
předseda senátu